

som desværre ikke lykkes. Det kan ikke nytte, at der, saavidt jeg skjønner, er henvist til, at vi fra 1841—51 udgave saa meget Mindre osv. Nei, det at vi have udgivet saa meget Mindre da, er netop Ulykken til, at vi nu komme til at udgive saa meget Mere end den Gang, og kommer det saa vidt, at man maa sige: vil man ikke lade det hele Forsvarsbæsen forfalde, maa man gaa med til en videregaaende Mængde Bevillinger nu end tidligere, da var der mange Bevillinger, man i alt Fald kunde være gaaede med til uden at komme til Befæstningsarbejder, som det ærede Medlem har saa meget imod. Endssjøndt jeg ganske vist erkjender Forpligtelsen til her at strække sig saa langt, det paa nogen Maade er muligt for netop paa disse Bevillingers Omraade at komme til Enighed, saa skjønner jeg ikke rettere, end at Nægtelserne her ere saa vidtgaende, at det er det tredje Omraade, hvor jeg ikke kan se, at der kan arbeides med Haab om at komme til Enighed. — Man kunde saa spørge: Hvorfor skulle vi overhovedet behandle Finantsloven? Jeg siger da: Folkethinget har udtalt sin Anskuelse om, hvorledes en forsvarelig Finantslov ser ud, og jeg skjønner ikke rettere, end at der da ogsaa vil være Opfordring for Landsthinget til fra sin Side at lægge sin Mening frem for de Herrer, og at vi derfor fremme Sagen saaledes, at man i alt Fald kan faae en Afstemning om Indholdet af de enkelte Poster paa Finantsloven.

Th. Nielsen: Jeg skal ikke komme ind paa den sidste ærede Talers (Mægen) meget udførlige Foredrag, da det tilbørlig er Theorier, som ofte ere blednegjendrevne. Men et Par Bemærkninger skal jeg dog tillade mig at gjøre. Han sagde saaledes, at de mange Provisorier, vi have faaet, siden de provisoriske Finantslove, vare kun Sikkerhedslove, og at den provisoriske Finantslov var Marsagen, og først naar Marsagen var fjernet, kunde der være Tale om, at ogsaa Sikkerhedslovene kunde blive fjernede. Jeg er uenig med det ærede Medlem i, at den provisoriske Finantslov paa en vis Maade kan siges at være Marsagen, men naar vi skulle søge Grunden, hvorfra Marsagen stammer, da blive vi neppe enige. Det er min Mening, at det ærede Medlem har haft særdeles stor Indflydelse paa, at vi have faaet provisoriske Finantslove. Han har som ingen Anden baade ved sine Fortolkninger og ved sit Forhold overfor den midlertidige Finantslov, som man dog er kommen godt ud af det med i mange Aar, mere end nogen Anden bidraget til, at de midlertidige Finantslove bleve dræbte,

og jeg for mit Vedkommeude nærer ingen Tvivl om efter mit Kjenndskab til Stemningen i 1885 — og det ærede Medlem maa lægge Mærke til, at jeg var ikke ganske nyovre i det andet Thing — at hvis man den Gang havde haft endog blot 14 Dage længere Tid, vilde man være kommen til en Udjævning. Det ærede Medlem vil erindre, at der forelaa Tilbud fra begge Sider umiddelbart før den provisoriske Finantslov, men Tiden strakte ikke til, saa at man kunde forhandle dem. Der have vi den egentlige oprindelige Marsag til den ny Marsag, nemlig den provisoriske Finantslov. I saa Henseende tror jeg — og jeg er vis paa, at Mange ere enige med mig deri — at det ærede Medlem bærer et stort Ansvar. Det ærede Medlem jagde, at der ikke var taget noget paa Trods imod Folkethinget; ja han fandt endog, at Ministeriet har været altfor søieligt; man skulde se paa, om Bevillingen var god og forsvarelig i og for sig. Jeg vil spørge det ærede Medlem om, hvad han mener om Bevillingerne til Kjøbenhavns Befæstning. Naar man ikke vil hænge sig i et rent Ordloveri, kan det ærede Medlem saa lidt som Noget være i Tvivl om, at det andet Thing tyldigt og eftertrykkeligt gjentagende Gange har udtalt sig mod Kjøbenhavns Befæstning. Men en helt anden Sag var det, at man tog de nødvendige Bevillinger til andre Ting ogsaa til at opretholde Forsvaret, naar det ikke var noget Nyt, og naar det ikke var givet, at Folkethinget netop havde modsat sig. Ja, jeg har jo lovet at være kort, og jeg skal derfor slutte mine Bemærkninger.

Formanden: Det ærede 4de Medlem for 2den Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Schlegel: Jeg vil blot gjøre nogle korte Bemærkninger i Anledning af den ærede sidste Talers Udtalelser. I 1885 var det bekjendt, ogsaa for det andet Thing, at dette Thing ikke vilde have en midlertidig Finantslov i ethvert Tilfælde ikke i den Form, hvori den hidtil havde været givet. Uoverensstemmelsen var konstateret i begge Thing — jeg huffer det nøie, da jeg selv var Medlem af det Fællesudvalg, der blev nedsat — om Torsdagen, og Finantsaaret udløb den paafølgende Onsdag Formiddag. Da Fællesudvalget var nedsat, holdt vi strax et konstituerende Møde og valgte en af Oppositionens Medlemmer til Formand. Det første Møde i Fællesudvalget blev sat til om Fredagen. Vi holdt kun Møde i to Timer, uagtet der var saa kort Tid til-